

forstår at arbejde sammen. Jeg vil ikke undlade at nævne et lokalt fynsk projekt, nemlig Forskerparken Fyn, der er et blændende godt eksempel på, hvad der sker, når samarbejdet mellem disse parter går op i en højere enhed. Men mange andre forskerparker har også været værdifulde døråbnere for det spirende og frugtbare samarbejde mellem institutionsforskningen og innovationen i de private virksomheder.

I den forbindelse er det nødvendigt, at det både skal være attraktivt for udenlandske forskere at komme til Danmark og attraktivt for vore egne forskere at søge til udlandet og hjembringe viden. Det første bliver desværre ofte vanskeliggjort af et meget højt skattetryk herhjemme.

Danmark skal være aktivt i det internationale forskningsnetværk. Mange ressourcer kunne spares, dersom kendskabet til udenlandske søgsprojekter øges, og EU's forskningssamarbejde bør derfor så vidt muligt forstærkes, fordi det giver inspiration og adgang til en langt større videnbase end den, et lille land som Danmark råder over. EU's programmer har ofte et mere kommercielt og innovationspræget tilsnit. Ud fra et konkurrencesynspunkt er dette udmærket, men her er det vigtigt, at vi fra dansk hold medvirker til, at projekterne ikke bliver større, end at mindre lande som Danmark og mindre virksomheder stadig er i stand til at deltage.

I Venstre ønsker vi at stimulere forskningspotentialet i dynamiske private virksomheder mest muligt, og derfor er det efter vor opfattelse et forkert signal, der sendes til alle disse virksomheder, når regeringen i finansloven for 1996 har fjernet de overparitetiske fradrag for forskningsprojekter i stedet for at tilpasse dem. I ministerens bemærkninger om forskningens betydning for de små og mellemstore virksomheder står der, at nu skal netop disse virksomheder prioriteres forskningsmæssigt. Det lyder jo godt, men jeg bliver nødt til at sige til ministeren, at det, som SMV – altså små og mellemstore virksomheder – har allermost brug for i dag, er en regelforenklning. I overmorgen skal de samme virksomheder aflevere helt umulige og uforståelige regnskaber om grønne afgifter, og jeg må indrømme, at det er helt anderledes jordnære problemer, der trænger sig på.

Med verdens kraftigt voksende befolkning og hvert individs stigende forbrug er det nødvendigt, at en stor del af forskningen kredser om udviklingen af renere teknologier og bæredygtig udvikling. Forskningsministeren har i det

forløbne år flittigt brugt udtrykket »national forskningsstrategi«. At det har givet debat, siger sig selv, men ordet strategi er uheldigt i forbindelse med forskning, hvor resultaterne som sagt ikke fremkommer ved et diktat på militant vis.

Selv om en del af forskningsmidlerne bliver målrettet på bestemte indsatsområder, er det af allerstørste betydning, at der stadig afsættes store beløb til almindelig grundforskning, og Danmarks Grundforskningsfond må under ingen omstændigheder inddrages i en såkaldt national forskningsstrategi. Danmarks Grundforskningsfond er – og skal fortsat være – de frie forskeres åndehul.

Når bestemte forskningsprojekter udbydes, er det vigtigt, at det sker i fri og lige konkurrence efter fastsatte og kendte procedurer. Kun derved sikres det, at det bliver de bedste forskere på området, der tildeles projektet, og derfor må vi fra Venstres side tage kraftigt afstand fra regeringens plan om at udarbejde en aktiv ligestillingsstrategi i kommende forskningspolitiske initiativer. Kønskvotering er ikke et kvalitativt kriterium, men et angreb på det faglige niveau i dansk forskning. Der er, så vidt Venstre er orienteret, ingen almindelig værnepligt inden for forskningsområdet.

Den manglende tilgang til de naturvidenskabelige områder er katastrofal og en følge af nutidens udviklede snakkekultur. De unge er i dag mere til Kierkegaard end til kemi. Det faktuelle og objektive bliver trængt i baggrunden for det lidt lettere tilgængelige og måske mere subjektive, og derfor må naturvidenskaberne i samarbejde med medierne forsøge at finde en mere spændende præsentationsform, så naturvidenskabelige forskere i hvid kittel i fremtiden bliver nogle af hverdagens helte, som samfundsforskere er det i dag. De fortjener det, og samfundet behøver dem.

Der er i redegørelsen ikke givet nogen udtømmende bud på forskningens muligheder, ej heller en masterplan, og heri kan Venstre være helt enig.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Nu er Venstres ordfører godt nok stedfortrædende ordfører, men jeg har alligevel lyst til at stille ham tre spørgsmål.

Det ene er om det særlige forskningsfradrag, som kom med i finansloven for 1995. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om hr. Løgstrup Madsen har nogen som helst beviser for eller garanti